

[Hauch.]

med at han oplyste om det andet, dog ogsaa havde oplyst dette, som utvivlsomt er af nogen Betydning. Men jeg forstaaer meget godt, at det ikke passede ind i det Billede, som den højtærede Finansminister her skulde tegne for Befolkningen. Det er det, der er forkert, og det er det, jeg har tilladt mig at paatale, og det maa den højtærede Finansminister tilgive mig: Naar jeg har en Opfattelse af en Sag, vi beskæftiger os med, ogsaa naar Talen er om en Fremstilling, som en eller anden Minister er fremkommet med, tillader jeg mig, dersom jeg finder, at den ikke er rigtig, i al Beskedenhed at paatale den.

Den højtærede Finansminister spurgte mig direkte om visse af Lovforslagets Enkeltheder, som jeg vilde have fundet det naturligere at drøfte i Udvalget; men paa den Anledning, her er givet, skal jeg gerne gøre et Par Bemærkninger derom.

Jeg er meget vel vidende om, at Kommunerne er vanskeligt stillede, og om, at Lovgivningsmagten har sit Ansvar derfor, fordi den i de senere Aar har lagt betydeligt øgede Byrder over paa Kommunerne. Men jeg er ikke paa Forhaand ganske overbevist om, at det ikke ud fra et nationaløkonomisk Synspunkt — dersom den højtærede Finansminister tillader mig at have en Opfattelse af noget, som har Forbindelse med Nationaløkonomi — maaske vilde have været forstandigere at lette Kommunerne for nogle af de Byrder, man har paalagt dem gennem Lovgivningen, og som de ændrede økonomiske Forhold her i Landet kunde give Anledning til at lette. Men naturligvis, dersom Pengene kommer ind, og Pengene kan undværes i Statshusholdningen, kan man tage under Overvejelse at uddele dem til Kommunerne. Jeg mener dog, at det vilde være af nogen Interesse at se den Plan, hvorefter Finansministeren vil uddele dem. Der staaer, at Fordelingen skal ske efter Regler, der fastsættes paa Finansloven. Man maa se, hvordan Finansministeren vil foretage denne Fordeling.

Spørgsmaalet om Rentenedsættelse skal jeg gerne diskutere med den højtærede Finansminister. I det hele skal den højtærede Minister ikke komme til at savne — jeg tør sige her i Tinget i det hele taget — Svar fra mit Parti paa Spørgsmaal, vi drøfter her. Jeg vilde finde, at det vilde være af overordentlig stor Betydning for Erhvervslivet i de nærværende Tider, om en Rentenedsættelse kunde finde Sted. Men den højtærede Finansminister ved, at dette Spørgsmaal ikke ligger saa let, som det var ønskeligt.

Den højtærede Finansminister ved saa udmærket godt, at saa snart man skal skaffe Penge til længere Laan, de saakaldte egentlige Anlægspapirer, er det ikke muligt at faa den lave Rente frem, som Erhvervslivet maatte ønske og i saa høj Grad trænger til. En helt anden Sag er det med Hensyn til kortvarige Laan. Jeg kan være ganske enig med den højtærede Finansminister om, at vi paa alle Omraader, hvor det er muligt, bør medvirke til en Rentenedsættelse. Men naar den højtærede Finansminister i denne Forbindelse — jeg ved ikke, om jeg forstod ham rigtigt — peger paa det foreliggende Lovforslag, vil jeg dog gerne have Lov til at sige, at i samme Grad som man beskatter Kapitalen haardt, i samme Grad som man udnytter Kapitalen skattemæssigt, i samme Grad maa man dog formentlig være forberedt paa, at Renten vil stige. Jeg er i hvert Fald ude af Stand til at forstaa den nationaløkonomiske Mening med dette Spørgsmaal, dersom det ikke bliver Resultatet. Jo haardere Vilkaar Kapitalen rent skattemæssigt har, desto mere vil Kapitalen efterhaanden svinde ind — dersom det ikke bliver en ren Opspisningsforanstaltning, hvad det jo bliver ved en høj Beskatning og lav Rente. Rent bortset derfra vil jeg mene, at jo højere Kapitalen beskattes, desto dyrere vil Kapitalen blive. Og dersom den højtærede Finansminister skulde have en anden Opfattelse af dette Spørgsmaal, vil jeg gerne have den frem og meget gerne have den begrundet, fordi jeg tror, det vil blive et helt nyt Synspunkt med Hensyn til dette Spørgsmaal, som vi ikke tidligere har haft fremme i den almindelige Diskussion.

Den højtærede Minister følte sig øjensynlig irriteret af min Bemærkning om, at det fremgik af Forhandlingerne om dette Lovforslag i det andet høje Ting, at Finansministeren havde været villig til at gaa ind paa Tanken om at beskytte de Formuer, som gav en meget ringe Afkastning. Det kunde aldrig falde mig ind at skyde den højtærede Finansminister en anden Mening i Skoene end den, han maatte have om denne Sag. Og naar den højtærede Minister siger, at det er ikke, fordi det tiltaler ham, men fordi han finder det nødvendigt, dersom han skal opnaa Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag, saa baade forstaaer jeg det Synspunkt, og jeg kan godkende det. Jeg er ogsaa Opportunist, naar det gælder Politik, og det eneste, jeg saa maa ønske og haabe, det er, at det under Udvalgsbehandlingen maa vise sig, at den højtærede Finansminister, som til Trods for, at han ikke synes om det, har givet efter paa